

Josh Groban – všestranná hvězda

Už je to 13 let od chvíle, kdy byl Josh Groban díky svému debutovému albu, které neslo v názvu jen jeho jméno, katapultován ke slávě, a za tu dobu dosáhl úspěchu, kterého jiní nedosáhnou za celý život. Doposud tento rodák z Los Angeles prodal více než 25 miliónů alb a rychle se stal jedním z nejmilovanějších zpěváků světa. Ve svém repertoáru propojuje pop, rock a klasiku a díky tomu má svůj vlastní nenapodobitelný hudební výraz. Mluvili jsme s ním po skončení téměř rok trvajících turné na podporu šestého studiového alba *All That Echoes*, které se stalo jedničkou na žebříčku Billboard 200. I po absolvování více než 60 koncertů po celé zeměkouli byl dvaatřicetiletý Josh během rozhovoru velmi přátelský a milý a těšil se na další hudební dobrodružství v novém roce.

Tento rok jste měl hodně koncertů, včetně série koncertů nazvané In the Round.

Ano, koncerty v rámci In the Round byly opravdu strhující a byl to skvělý závěr celého turné. Nebylo snadné to uskutečnit a je k tomu potřeba to zvláštní pouto, které je mezi mou a mým publikem. Cítím, že to bylo možné jen díky tomu, co se mezi mnou a mými fanoušky vyvinulo za poslední roky; moje koncerty jsou uvolněnější a publikum je do nich trochu víc vtaženo, a to všechno mně a mé kapele vytváří velmi spontánní, tvořivou atmosféru. Protože najednou moje kapela není za mnou – je stejně vepředu a v centru jako já!

Hodně koncertních show staví na výpravě se speciálními efekty za miliony dolarů. Ale když máte místo výpravy jen hudbu, tak vás publikum donutí k tomu, aby všechno, co na pódiu uděláte, bylo samo o sobě speciálním efektem. Nejsou tam žádní tanečníci a ani nic dalšího kromě toho, že hrajete a zpíváte, jak nejlépe umíte, a snažíte se energií zaplnit celých 360 stupňů. Je to velmi inspirativní, ale zároveň musíte sáhnout mnohem hlouběji do svého hudebního arzenálu a dát lidem něco, co nečekali.

Mění to nějak dynamiku mezi vámi a publikem?

Ano, úplně ji to změní. Myslím, že publikum obvykle umí vytušit, jestli i pro toho, kdo stojí na jevišti, je to speciální večer nebo jestli mu na tom příliš nezáleží. A vždycky je to velmi, velmi mimořádné, když během večera cítíte, že se mezi vámi a publikem děje něco jedinečného. Jakmile vejdete na jeviště, nemáte se kam schovat. Někdo se na vás bude dívat, ať se pohnete kamkoliv.

Pro mě a pro moji kapelu je tohle úplně nová zkušenost. A občas se dějí neskutečné věci. V jednu chvíli někdo postavil na jeviště svoje dítě a já na to „Kdo nechal to batole na jevišti?“ (směje se) Po posledním koncertu série In the Round jsme si řekli, že ostatní turné jsme si sice taky moc užili, ale že tohle je způsob, jakým chceme koncerty dělat.

Plánujete, že se brzy vrátíte do studia?

Ano, plánuju. Když jsem teď zpátky z turné, je čas začít psát, hledat písničky a taky diskutovat o jednom či dvou dalších albech. Do studia se pravděpodobně vrátím někdy začátkem února.

Hodně z vašich písní jsou originály, ale jiné jsou cover verze. Co vás inspiruje k převzetí určité písně?

Obvykle jdeme do studia s 20 či 25 nápady, ale tři až čtyři z nich se vždycky dostanou do čela. V případě cover verzí musí pár věcí do sebe zapadnout, aby to bylo ono. Za prvé se musíte ptát „Je to právě teď ta pravá píseň?“ Nebudete nahrávat píseň, která byla hitem jen před dvěma měsíci. Musí to být věc, u které cítíte, že si zaslouží opětovné osvěžení a opětovnou interpretaci.

Taky musíte zajistit, že s tou písní můžete udělat něco, co ji neodvede příliš daleko od originálu. Vždycky se musíte ptát: „Můžu jí vzdát poctu tím, že jí propůjčím něco z mého vlastního stylu?“ Nechcete ji kopírovat, ale taky nechcete pošlapat to, co je na ní unikátní a nádherné. A další věc je „faktor husí kůže“. Někdy vezmeme píseň do studia a ona dostojí všem těm požadavkům, které jsem právě vyjmenoval, ale jakmile ji zazpívám, tak zjistím, že bych tuhle věc už nikdy zpívat neměl, protože „Do háje, tohle bude vždycky Björk!“ (směje se) Někdy narazím na píseň, kterou chci zpívat přímo zoufale, ale ona to nakonec vždycky bude jen písnička, kterou si nechám do sprchy. A pak jsou písně, u kterých se sejde kapela, vy je jednou zazpíváte a řeknete „Ať se propadnu! Na tomhle je něco zvláštního.“ Prostě to musíte zkusit zahrát, abyste zjistili, jestli to bude fungovat.

Hrajete na klavíry Yamaha MIDI C7. Proč jste si je vybral?

Protože jsou neobyčejně všestranné. Pokud na jevišti střídáte styly tak často jako já, tahle piána vám dají všechno, co potřebujete. Jejich zvuk je fantastický. Takže nám vždycky velmi, velmi vyhovovala.

A taky máte jedno koncertní křídlo Yamaha doma.

To tedy mám – a je úžasné. První piáno Yamaha jsem si pořídil, když jsem s Davidem Fosterem pracoval na svém prvním albu. Dokázalo mi dát fantastickou vřelost a ladnost a muzikálnost. Tahle piána mají skvělý klasický zvuk. Zároveň mám rád nástroje, které znějí perkusně, úderně. Když jsem vyrůstal, hrál jsem na piáno a na bubny, takže pro mě jen vřelost samotná není dost. Potřebuju cítit, jak kladívka udeří na strunu a cítit ten úder přes ostatní zvuky. Některá piána mají poloviční úder a nemají vůbec žádnou vřelost; některá mají všechnu tu vřelost, ale prostě nemají údernost. Klavíry Yamaha jsou zlatá střední cesta. Umožní hráči se rozhodnout, kterou barvu chce vyjádřit. A právě tohle je – pro mě – známka toho, že jde o úžasný nástroj.

Nedávno se vaše cesty zkřížily se speciálním zeleným piánem Yamaha. Jestli tomu dobře rozumím, souvisí to nějak s Mupety?

(Směje se). Jo. Je to na oslavu nového Disneyho filmu „*Muppets Most Wanted*“ a je to senzační. Jde o zelenou barvu inspirovanou Mupety, což je opravdu úžasné – piáno takové barvy jsem nikdy neviděl. A zní skvěle. Moc rád jsem využil příležitosti si na něj zahrát. Pokud vím, tak bude podepsáno řadou různých umělců a dáno do aukce. Peníze budou použity pro *VH Save the Music* (americká nezisková organizace podporující hudbu a hudební předměty na veřejných školách, pozn. překl.). Ať už to bude kdokoliv, kdo to piáno nakonec koupí, budu na něho hrozně žárlit, protože je opravdu jedinečné. A určitě budu v aukci přihazovat, protože chci to piáno mít doma v obýváku. A taky doufám, že aukce vynesou hodně peněz.

Ale tohle není vaše první setkání s Mupety.

Ne, to není. Mám cameo roli v novém filmu o Mupetech, který jde do kin za pár měsíců. Dostal jsem šanci zažít setkání s Mupety na vlastní oči, což pro mě byl neskutečně vzrušující zážitek. Ten malý devítiletý kluk ve mně z toho byl radostí bez sebe – stejně jako ten dvaatřicetiletý! Byla to prostě bomba. Miluju Mupety už od doby, kdy jsem byl malý. A písničky jsou úžasné. Ten film je opravdu velká zábava. Jsem poctěn, že jsem toho mohl být součástí.

Když srovnáte herectví a hudbu, co na nich vám přináší uspokojení z kreativního hlediska? Pokud jde o kreativitu, čerpáte ji ze stejného zdroje nebo se to u herectví a zpěvu nějak liší?

Není to zas až tak jiné. Je to pořád vyprávění příběhů. Ale herectví je svým způsobem osvobozující, protože mi dává

možnost střídat role, být na chvíli někým jiným. Můžu na chvíli odložit ten tlak, který je spojen s mým jménem, s mým image a mým obličejem. Začal jsem hrát, protože jsem se právě od těchto věcí chtěl oprostít a to mi tehdy bylo jen 13!

Když jde o hudbu, tak mám jasný cíl, šíleně se soustředím a legrace jde stranou, ale když hraju komediální roli, tak to osvobozuje druhou část mého mozku, která může trochu toho přetlaku upustit. Je to pro mě katarze a příležitost ukázat i mou jinou stránku. Navíc k tomu došlo velmi přirozeně, což je fajn. Jsem rád, že si můžu vyšlapávat cestičku nahoru hereckým světem a jsem za ty příležitosti velmi vděčný.

Máte za sebou (a jistě i před sebou) úspěšnou a pestrou kariéru. Je přesto něco na vašem seznamu, co byste chtěl ještě vyzkoušet?

U docela hodně věcí jsem měl štěstí, že jsem dostal příležitost docela rychle. Jednoho dne bych chtěl napsat hudbu k filmu. Chtěl bych se soustředit na symfonickou hudbu a skládání, aniž bych musel myslet na to, že budu zpívat bytí jen jedinou melodii. A rád bych se podílel na něčem na Broadwayi. Chodím okolo toho jako okolo horké kaše už hodně dlouho. Je to můj sen už od doby, kdy jsem byl malý. V době, kdy jsem dostal nahrávací smlouvu, jsem studoval obor muzikálového herectví na univerzitě. Takže hrát v muzikálu je jedna z kreativních zkušeností, která, jak doufám, ještě přijde.

Považujete se spíše za textaře nebo skladatele?

Ono se to nemusí nutně vylučovat, ale spíš bych řekl, že jsem skladatel. Melodie jsou to, co mě k psaní písniček přitahuje. Vymyslet text je pro mě vždycky trochu komplikovanější. Když mám u písně na albu uvedeného spoluautora, je to skoro vždycky proto, že text vznikl s někým ve spolupráci. Ale hudbu jsem skládal odjakživa. Když jsem byl malý, vyskočil jsem z postele a běžel dolů ke klavíru a prostě jsem dostal ven z hlavy všechno, co jsem v ní slyšel. Naštěstí ne žádné hlasy! (směje)

Ona je to opravdu zajímavá otázka. Protože kolikrát ta hudební složka písně nemá zkrácenou podobu. A u textové složky pak přemýšlíte o tom „Jak ty dlouhé hudební věty nasekám tak, aby seděly do organizovaného formátu písně?“ Jeden z důvodů, proč chci dělat hudbu do filmu je ten, že by bylo skvělé, nechat tu hudební větu běžet tak dlouho, jak je třeba, aniž by se ji člověk musel snažit do písně nacpat. Takže jo, řekl bych, že jsem skladatel. Ale především jsem zpěvák!

(zdroj: <http://www.yamahaentertainmentgroup.com/all-access/item/22-josh-groban-the-all-around-star>)

Josh Groban - The All Around Star

It's been just 13 years since Josh Groban catapulted into fame with his self-titled debut album, but he's already achieved a lifetime's worth of success. With more than 25 million records sold to date, the Los Angeles native quickly became one of the world's best-loved vocalists, merging pop, rock, and classical styles into his own inimitable sound. Josh recently spoke to us at the end of a yearlong tour supporting his sixth studio album, 2013's *All That Echoes*, which debuted at #1 on the Billboard 200. Even after performing more than 60 shows around the globe, the 32-year-old Groban was as gracious as ever—and looking forward to a new year of musical adventures.

You did so many shows this year, including a series of *In the Round* shows.

Yes—doing those *In the Round* shows was really exciting, and it was a great way to end the tour. It's not an easy thing to do, and you need to have a very special connection with your audience. I feel like that's something I've really developed with my fans over the past few years, as my shows have become a little bit looser, with a little bit more audience involvement. It provided a very spontaneous, creative atmosphere for myself and my band. Because suddenly they aren't behind me anymore—they're just as front-and-center as I am!

So many shows have these multi-gazillion-dollar backdrops. But having the backdrop be just the music and the audience really puts the pressure on you to make sure everything you do on that stage is its own special effect. There are no dancers, and nothing to do except play your music to the best of your ability, and feed off that 360-degree energy. It inspires you to dig that much deeper into the music side of things and give people something they didn't expect.

Does it change the dynamic between you and the audience?

It does, completely. I think that an audience can usually pick up on whether or not the performance is special for the person onstage, or whether they're phoning it in. And it's always very, very special when you feel something that unique every night. Once you walk out there, there's nowhere to hide. Someone's going to be looking at you no matter where you go.

It really is a fly-by-the-seat-of-your-pants kind of experience, for me and for my band. You hear every little thing. At one point, someone just put their kid on the stage. It was like, "Who left this toddler onstage?" [Laughs.] When we packed up our final date, we just said, "We've had fun on the other tours, but this is the way we need to be touring."

Are you planning to go back into the studio anytime soon?

I am, yeah. Now that I'm off the road, it's time to start writing, and finding songs, and brainstorming the next album or two. I'm probably going to head back into the studio sometime in early February.

Many of your songs are originals, but others are covers. What inspires you to cover a particular song?

We usually come into the studio process with 20 or 25 ideas, but three or four always rise to the top. A couple of things need to fall into place for a cover song to be right for me. First, you've got to ask, "Is this the right song for right now?" You don't want to do a song that was a hit just two months ago. It's got to be something that you feel deserves a kind of reinvigoration and a reinterpretation.

You also want to make sure you can do something with it that doesn't take away from the original. You always have to ask, "Can I give tribute to this by lending my own style to it?" You don't want to copy it, but you don't want to trample on what made it unique and wonderful to begin with. And the other thing is just the goosebump factor. Sometimes we take a song into the studio, and it hits all those marks I just mentioned—but as soon as I sing it, I just go, "Oh, I should never sing that song again. That will always be Björk's, darn it!" [Laughs.] Sometimes there's a song you just want so badly to sing, but it's really the kind of song you should keep for your shower. But with some songs, the whole band gets in, and you sing through it once, and you say, "Well, I'll be damned. There really is something special about that." You've just got to play it to know it.

You play Yamaha MIDI C7 pianos live. What makes them work for you?

Well, they're extraordinarily versatile. Onstage, when you're switching styles as often as I am, these pianos really give us everything we need. The sound is tremendous. So they've always worked really, really well for us.

And you also have a Yamaha grand at home.

I sure do—and it's amazing. I started getting into Yamaha pianos when I worked with David Foster on my first album. For me, it was that happy medium of warmth and fluidity and musicality. There's a great classic sound to them. But at the same time, I like percussive-sounding instruments with strong attack. I grew up playing piano and drums, so for me, the warmth alone isn't enough. I need to really feel the hammer on the string, and feel it punch through the clutter. Some pianos out there have all of the attack and none of the warmth, and some have all the warmth, but just don't have the punch. Yamaha pianos have that happy medium. They really allow the player to decide what color to express. And that, to me, is the sign of an amazing instrument.

You recently crossed paths with a special green Yamaha piano. I understand there are Muppets involved?

[Laughs.]Yeah. It's to celebrate Disney's new *Muppets Most Wanted* movie, and it's stunning. It's Muppet-inspired green, which is really amazing—I've never seen a piano this color. And it sounds great. I got to play around on it, which was nice. From what I understand, it's going to be signed by a number of different artists, and auctioned off to give money to VH1 Save the Music. I'm totally jealous of whoever gets that piano, because it truly is one of a kind. And I will be bidding, because I want that piano in my living room. But I also hope it raises a lot of money.

And this isn't your first Muppet encounter.

No, it's not. I had a cameo in the new Muppets movie that's coming out in a couple of months. I got to meet all the Muppets firsthand, which was an enormously exciting experience for me. My inner nine-year-old was completely freaking out—as was my inner 32-year-old! It was just a blast. I've loved the Muppets since I was a little kid, and the songs are so great. And this movie is truly hilarious. I was honored to

have a small part in it.

What do you find creatively rewarding about acting versus music? Do you draw from different aspects of your creativity for each, or does it all come from the same place?

It's not totally different. It's still storytelling. But acting is kind of freeing, because it gives me a chance to put on

a different hat. I can put away the pressure of my name, and my image, and my face. I started acting because I wanted to get away from that, and that was when I was 13!

I'm so hyper-focused and serious about the music side of things that when I do comedic acting, it really frees up another part of my brain that can let go of that pressure a little bit. So it's cathartic, and it gives me a chance to show a different side. And it happened very naturally, which is nice. I'm happy to work my way up in the acting world, and I've been very grateful for the opportunities.

You've had such a successful and varied career so far. Is there anything left on the list of creative accomplishments that you'd still like to try someday?

I had a lot of things thrown at me fairly quickly. I would love to write a film score one day. I would love to focus on symphonic music and composition, without the thought that I have to sing a melody on top of it. And I'd love to do Broadway. I think that's been the elephant in the room for me. It's been a dream of mine since I was a kid. When I was signed, I was going to college for musical theater. So I think that one of the great creative experiences for me is yet to come, and that's doing a show.

Do you consider yourself more of a songwriter or a composer?

They don't necessarily need to be mutually exclusive, but I would probably consider myself more of a composer. Melodies are what draw me to songwriting. The lyrics are a little bit trickier to come up with, and when I have co-writing credits on an album, it's almost always because the lyrics are the collaboration. But I've always composed music. When I was a little kid, I would jump out of bed and run down to the piano and just have to get things out of my head that I was hearing. Not voices, thankfully! [Laughs.]

It's actually a really interesting question. Because a lot of times, the composition side of things is very long-form. Meanwhile, the songwriting part of it is about, "How do I splice and dice that long-form musical sentence into something that fits into the organized thought of a song?" One of the reasons I want to do film composition is because it would be amazing to think about letting that musical sentence run as long as it needs to, without having to squeeze it into a song. So yeah, I would say I'm a composer. But a singer before all those things!

<http://www.yamahaentertainmentgroup.com/all-access/item/22-josh-groban-the-all-around-star>